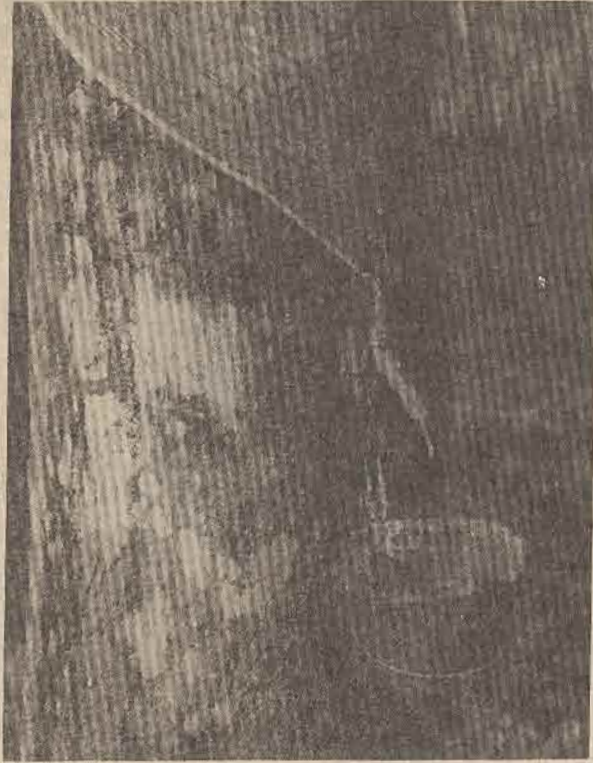

ยางพาราต้นไม้อาณานิคม

ปรีชา บึงกัย

เมื่อชาวยุโรปเดินทางไปที่พื้นทะเลเมื่อ ๓-๔ ร้อยปีก่อนเพื่อสำรวจแผ่นดินและยึดครองเอาเป็นอาณานิคมของคน-นั้น นอกจากจะได้รับการยอมรับอย่างใดอย่างหนึ่งแล้ว ยังได้รับฝากให้หาพันธุ์พืชที่นำสนใจกลับไปยังเมืองแม่ของตนด้วยเสมอ งานฝากทำนองนี้เป็นที่มาของการค้นพบพืชที่สำคัญที่สุดของโลกในปัจจุบัน ๒ ชนิดจากทวีปอเมริกาใต้ ชนิดหนึ่งเป็นหัวมัน ที่คนพื้นเมืองเรียกว่าโพเทไต (คือมันฝรั่ง) กับอีกชนิด

หนึ่งคือ ต้นยางพาราที่เราคุ้นเคยเป็นอย่างดีนั่นเอง ภายหลังจากทั้งสองชนิดนี้มีส่วนอย่างสำคัญ ที่นำความมั่งคั่งมาสู่ยุโรปในเวลาต่อมา

การค้นพบต้นยางพาราก็คงจากการบอกเล่าของผู้ที่กลับจากโลกใหม่ เกี่ยวกับยางไม้ที่ยืดหยุ่นที่ชาวพื้นเมืองทำเป็นลูกบอลที่เคี้ยวได้และการนำมาทำของใช้ที่เป็นประโยชน์หลายอย่าง เช่น รองเท้ายาง ทำกระเป๋ายางเก็บน้ำ หรือนำมาอานผ้ากันเปียกน้ำเป็นต้น คำเล่าลือ

เกี่ยวกับยางประหลาดนี้มีเรื่อยมานับตั้งแต่โคลัมบัสพบโลกใหม่เป็นต้นมา แต่ไม่มีผู้ใคร่รู้จักหรือเคยเห็นต้นไม้ที่ให้ยางดังกล่าว บุคคลผู้ได้ชื่อว่า เป็นผู้ค้นพบต้นยางพาราที่เราปลูกอยู่ในปัจจุบันนี้แท้จริงเมื่อ พ.ศ. ๒๒๕๐ เป็นชาวฝรั่งเศสชื่อ เฟรสโน (C. F. Fresneau) ภายหลังจากความพยายามตลอดเวลา ๑๕ ปีที่เขาปฏิบัติงานอยู่ที่เมืองกาแยน (Cayenne)

แคว้นกืออานาของฝรั่งเศส เขาอาศัยคนพื้นเมืองเผ่าบูราเกและคูซารีช่วยเหลือในการบอกลักษณะของต้นยางและการนำทางจนกระทั่งพบต้นไม้ที่ให้ยางที่ยืดหยุ่นนี้ที่ริมฝั่งแม่น้ำมาคารานี (Matarani River)

เขาเล่าว่าตลอดเวลาวัน ที่ค้นพบต้นยางพาราครั้งแรกในขณะที่พักอยู่กับคนเผ่าคูซารีนั้นเขาได้ทดลองทำรองเท้าบูตคู่จากน้ำยาง นอกจากนั้นเขาดลองทำกระเป๋ายางใส่เท้า ทำลูกบอลและทำกำไลยางด้วย เฟรสนโด้อธิบายวิธีการดังกล่าว การที่จะให้ได้น้ำยางออกมา และเร็ว จะเริ่มด้วยการทำความสะอาดโคนต้นยางเสียก่อนแล้วจึงใช้มีดตัดเปลือกยางเป็นทางตามยาว แต่ให้ลาดเอียงเล็กน้อย รอยมีดจะต้องลึกจมเปลือก และก็จะต้องตัดอีกหลายรอยเหนือขึ้นไป ในลักษณะที่ทำให้น้ำยางไหลจากรอยบนลงมาตามลำต้น ที่รอยต่ำสุดใช้ใบไม้ทำเป็นร่องปิดติดด้วยดินเหนียวเพื่อให้น้ำยางไหลลงสู่ภาชนะที่ใช้รองรับ นอกจากนี้เฟรสนโด้อธิบายวิธีการทำกระเป๋ายางโดยเอาดินเหนียวมาปั้นเป็นแบบที่มีขนาดและรูปร่างตามที่ผู้ทำต้องการแล้วใช้น้ำลูบผิวให้เรียบ ใช้นิ้วมือจุ่มน้ำยางมาทาให้ทั่ว เพื่อความสะดวกในการถือเขาจะเสียบแบบดินเหนียวด้วยท่อนไม้ท่อนหนึ่งเมื่อทาแบบด้วยน้ำยางแล้วก็นำไปรมควันเหนือกองไฟระงังอย่าให้ไฟแรงจะทำให้ยางแตกเป็นรู เมื่อสังเกตเห็นว่ายางเริ่มเย็นสีเหลือง และเอานิ้วแตะไม่ติดมือแสดงว่ายางแห้งแล้วจึงเริ่มทาน้ำยางทับเป็นชั้นที่สอง และทำด้วยวิธีเดียวกันจนได้ความหนาตามที่ต้องการ เมื่อกอดท่อนไม้ ออกจะไดปากกระเป๋ หรือขวดยางตามขนาดของไม้ เมื่อใช้น้ำละลายเอาดินเหนียวออกก็จะได้ขวดยางที่มีรูปร่างเหมือน

เซอร์ เซอร์ วิคแฮม ผู้นำยางพารา มาปลูกในเอเชีย

แบบดินเหนียวตามที่ต้องการ

นอกจากจะได้ชื่อว่าเป็นผู้ค้นพบต้นยางแล้วเฟรสนโด้ยังได้ศึกษาคุณสมบัติด้านต่างๆ ของน้ำยางไว้มาก แต่โดยที่เขาเห็นว่าน้ำยางจะแข็งตัวเร็วในเวลาอันสั้น การนำยางไปยุโรปจึงต้องทำเป็นวัตถุสำเร็จรูป จากแหล่งที่มีต้นยาง หรือไม้ก็ตองนำยางแห้งกลับไป จึงทำให้ความสนใจของเขาพุ่งไปที่การค้นหาวีธีละลายยางแห้ง ให้เป็นของเหลวใหม่อีก เขาได้ใช้ความพยายามด้านต่อมาอีกประมาณ ๒๐ ปีภายหลังการเดินทาง

กลับมายังประเทศฝรั่งเศสแล้ว เมื่อครั้งพบต้นยางฮีเวียเป็นครั้งแรกนั้นเฟรสนโด้บรรยายลักษณะของต้นยางพาราไว้ว่าต้นไม้ที่ชาวปอร์ตุเกสเรียกว่าต้นเซเรงเก (Sereingue Tree) แล้วว่าต้นไม้ที่กรุงศรีอยุธยา ชาวสเปนเรียกว่าต้นเกาซู (Cauchue Tree) แปลว่าต้นร้องไห้ซึ่งชาวฝรั่งเศสจะกดเป็น Cahouchu เป็นต้นไม้ที่มีลำต้นตรงสูง เรียวขึ้นไป ใบแตกแขนง ไม่มีหลายใบอยู่บนก้านเดียวกัน อาจมี ๕ ใบหรือ ๔ ใบ ส่วนใหญ่มี ๒ ใบ ใบตรงกลางใหญ่ที่สุด ยาวประมาณ ๓ นิ้ว ใบด้านบนสีเขียวอ่อนด้านล่างสีจางกว่า ผลเป็นรูปสามเหลี่ยม คล้ายผลละหุ่ง แต่มีขนาดโตกว่ามาก แต่ละผลมี ๒ ส่วน แต่ละส่วนมีเมล็ดคล้ายสีน้ำตาลขนาดใหญ่ เมล็ดนี้คือข้อความที่เฟรสนโด้บรรยายลักษณะต้นยางพาราให้ชาวโลกได้รู้จักต้นไม้ให้ยางที่ยืดหยุ่นเป็นครั้งแรก จนวงการอุตสาหกรรมยางได้ยกย่องท่านผู้นี้ให้เป็นบิดาแห่งยางพาราของโลก

ยางพาราที่ปลูกในประเทศไทย และประเทศเอเชียอื่นๆ เป็นต้นยางที่เฟรสนโด้ค้นพบในป่าทวีปอเมริกาใต้เมื่อ พ.ศ. ๒๒๕๐ ทั้งหมด ยางพันธุ์นี้มีชื่อเป็นทางการว่า *Hevea brasiliensis* คือเป็นต้น

ต้นยางพาราในลุ่มน้ำอะเมซอน

ไม้ตระกูลฮีเวียน พันธุ์บราซิลเลียนซิส ต้นไม้ตระกูลนี้มีหลายสิบพันธุ์ แต่ชนิดที่ให้น้ำยางดีที่สุดคือพันธุ์บราซิลเลียนซิส ที่ชาวอังกฤษนำเมล็ดมาจากกลุ่มแม่น้ำอะเมซอน มาปลูกในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จะเรียกให้ถูกต้องตามชื่อต้นไม้จริงๆ ก็ควรเรียกต้นยางพาราว่าต้นยางฮีเวียหรือต้นฮีเวีย การที่เราเรียกว่ายางพารา (Para Rubber) หรือต้นยางพารา (Para Rubber Tree) คงจะหมายถึงยางที่มาจากเมืองพารานั้นเอง เพราะเมืองพาราเป็นเมืองท่าส่งออกยางพาราจากกลุ่มแม่น้ำอะเมซอน ในสมัยก่อนที่จะมีการปลูกยางในเอเชียเมืองพารามีกำเนิดมาจากป้อม ที่ปอร์ตุเกสสร้างขึ้นป้องกันอาณาเขตบราซิลของตน เมื่อ พ.ศ. ๒๐๕๘ บริเวณตอนใต้ของปากแม่น้ำอะเมซอนตรงที่เรียกว่าแม่น้ำพารา (Rio Para) ภายหลังเมืองป้อมนี้เปลี่ยนชื่อเป็นเบเลม (Belem) และชื่อพาราเป็นชื่อมณฑลทางภาคเหนือสุดของบราซิลคือรัฐพาราที่มีเบเลม หรือพาราเดิม เป็นเมืองหลวงของรัฐ

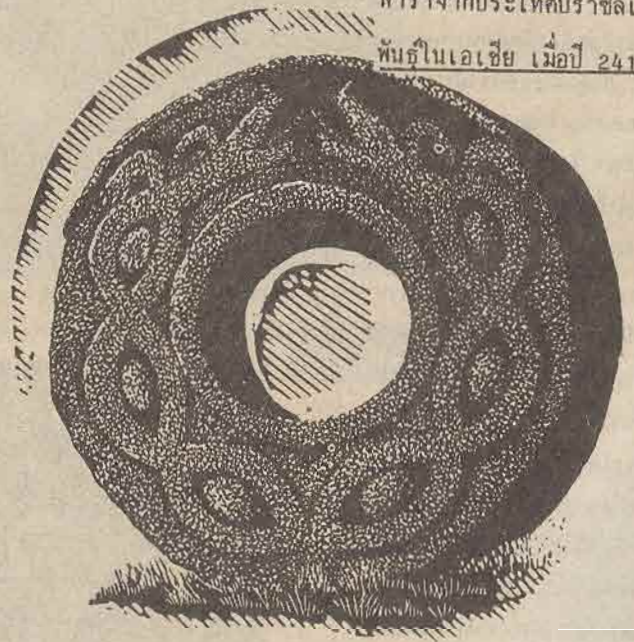
การหายางพารามาป้อนตลาดยางเพื่อนำไปป้อนอุตสาหกรรมยางในยุโรป และอเมริกาในสมัยนั้นเป็นงานหาของป่าที่ยากลำบากเพราะต้นยางส่วนใหญ่เกิดในกลุ่มแม่น้ำอะเมซอนลึกเข้าไปในป่าที่มีต้นยางขึ้นกระจัดกระจายอยู่ห่างๆ ๒-๓ ไร่ต่อต้น พวกเดินทางเข้าไปในป่าไปเก็บรวบรวมต้นยางพาราจะทำงานได้เฉพาะในฤดูแล้ง คือในช่วงระหว่างเดือนมิถุนายน ถึงเดือนมกราคมของแต่ละปีเท่านั้นเมื่อพบต้นยางแล้วพวกเขาจะใช้ขวานหรือมีดขอสับเปลือกต้นยางฮีเวียให้เป็นร่อง เพื่อให้ให้น้ำยางไหลออกมา โดยวิธีนี้เปลือกยางจะถูกทำลายไปมากขึ้นเป็นลำดับจนบางครั้งจำเป็นต้องต่อห่างสูงขึ้นจากโคนต้นเพื่อกรีดเอาน้ำ

๔๖ รุสมิแล

ยาง เมื่อได้น้ำยางมาแล้วก็นำมาเทารอบรอบก้อนยางแห้งที่เสียบไม้ แล้วนำไปหมนย่างเหนือเปลวไฟจนแห้ง แล้วลวดน้ำยางใหม่ ทำเช่นเดียวกันจะได้ยางก้อนโตขึ้นเป็นลำดับ เมื่อได้ขนาดโตตามต้องการก็รวบรวมส่งล่องไปตามแม่น้ำ สุดลาดยางเมืองพาราต่อไป คนตัดยางคนหนึ่งจะได้ยางประมาณ ๑.๕๐๐กก. และยางต้นหนึ่งจะให้ให้น้ำยางได้เพียงประมาณ ๑๐กก. เท่านั้น ดังนั้น แม้ว่ายางราคาดีแต่ก็เป็นงานที่ยากลำบากและเสี่ยงภัยจากการเจ็บไข้เป็นอย่างมาก พวกเขาจะต้องเดินทางไปในป่าลึก ต้นยางขึ้นอยู่ห่างกัน ทั้งจะต้องอยู่ในป่าเป็นเวลานานๆ ทำให้มีภาระค่าใช้จ่ายค่าเสบียงและยาน

เซอร์เฮนรี วิกแฮม ผู้นำเมล็ดยางพาราจากประเทศบราซิลเข้ามาขายที่ประเทศไทยเมื่อปี ๒๔๑๙

ประตูลูกสำหรับเล่นลูกบอลของชาวพื้นเมืองในอเมริกากลาง

(จากหนังสือยางพารา โดย รัตน์ เพชรจันทร์)

พาหนะมากประกอบด้วยเปลือกคันยาง ถูกทำลายเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทำให้กิจการ การหาขางพาราจากป่าบราซิล ไม่อาจ เติบโตต่อไปเรื่อยๆ ได้ คือเริ่มจากประ มาย ๒๐๐๐ตันในปี พ.ศ. ๒๔๑๓ เพิ่มขึ้น ถึงระดับสูงสุดเพียง ๒๔,๐๐๐ตันในปี พ.ศ. ๒๔๔๓ อันเป็นที่เริ่มปลูกขางพารา ต้นแรกในประเทศไทย ภายหลังจากปีนี้ ธุรกิจขางพาราจากบราซิลที่มี อายุเพียง ๑๐๐ปี ก็ซบเซาลงจนหยุด ขงักไป อันเป็นการสิ้นสุดของขางพารา จากต้นยางป่าของกลุ่มน้ำอะเมซอน ไปในที่สุด เมื่อสวนยางในแหลม มลายูเริ่มให้ผล

จุดเริ่มต้นของการปลูกขางฮิเวียใน แหลมมลายูนั้น เกี่ยวพันโดยตรงกับ กระบวนการปกครองอาณานิคม ของ ชาวยุโรปโดยเฉพาะจักรวรรดิอังกฤษ ในช่วงนั้นขางราคาดีเนื่องจากขางได้ กลายเป็นวัตถุดิบทางอุตสาหกรรมเพื่อ ผลิตแถบยางยืด ผลิตรองเท้าบู๊ต และ ผ้ากันฝน คนอังกฤษประสบความยาก ลำบาก และสถานการณ์ที่ไม่แน่นอนที่ จะได้รับขางดีจากอเมริกาได้มาป้อน ตลาดของตนประกอบด้วยรัฐบาลอังกฤษ กำลังมองหาพืชเศรษฐกิจ ที่เหมาะสมจะ

ลูกบอลยางของชาวพื้นเมือง ในอเมริกากลาง

นำมาปลูก ในเมืองขึ้นทางซีกตะวันตก ออกของตน ด้วยเหตุผลดังกล่าวเมล็ด ขางพาราจำนวนประมาณหมื่นๆเมล็ด จึงถูกเก็บรวบรวม ชำนมหาสมุทรแอต แลนติกไปงอกที่กรุงลอนดอน แล้วต้น กล้ายางเหล่านี้ ต้องเดินทางต่อไปอีก ครั้งโลกมาปลูกในเขตร้อนชื้นของเอเซีย เหตุการณ์นี้เริ่มขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๔๑๖ เวลาผ่านไปเพียง ๑๑๒ปีถึงปัจจุบัน ปริมาณขางพาราที่ผลิตจาก ๓ประเทศที่ปลูกขางฮิเวียมากที่สุด คือมาเลเซีย อินโดนีเซียและไทยก็มีมากกว่า ๓ ล้านต้น คิดเป็นถึงร้อยละ ๘๐ของ ผลผลิตขางทั่วโลกรวมกันถ้าลัทธิอาณานิคมจะมีคุณอยู่บ้าง ต้นขางก็จัดเป็น มรดกล้ำค่าอย่างหนึ่งของลัทธิดังกล่าว ด้วยความสนใจที่จะหาพืชที่เหมาะสม มาปลูกในอินเดีย ศรีลังกา และแหลมมลายู ประกอบกับเห็นว่าต้นขางฮิเวียจะเป็น พืชเศรษฐกิจที่มีอนาคตไกล มาร์คแฮม (Clements Markham) แห่งสำนักงานปกครองอินเดียในกรุงลอนดอน จึงริเริ่มหาผู้ที่จะนำขางฮิเวีย ไปทดลองปลูกจึงมอบให้คอลลินส์ (James Collins) แห่งสมาคมเกษตรอังกฤษจัดซื้อเมล็ดขางฮิเวียจากบราซิลไปปลูกที่ สวนพฤกษชาติคิวที่กรุงลอนดอนเมื่อ พ.ศ. ๒๔๑๖ ได้มาหลายร้อยเมล็ดแต่ งอกเพียง ๑๒ ต้นแล้วนำกล้ายาง ๖ ต้นลงเรือไปปลูกที่สวนพฤกษชาติ ชาติ ในนครกัลกัตตาแต่ไม่ได้ผลเพราะ ภูมิอากาศไม่เหมาะสมกับต้นขาง อย่างไรก็ตาม ขางพารา ๖ต้นนี้ได้ชื่อว่าเป็น ขางพารารุ่นแรกที่น่ามาปลูกในทวีปเอเซีย

บุคคลผู้ได้ชื่อว่า ผู้นำขางพารามา ปลูกในแหลมมลายูคนแรกได้แก่ วิคแคม (Henry Wickham) รอง

เลขาธิการสำนักงานปกครองอินเดีย กล่าวคือเขาได้รับการกิจให้เดินทางไปบราซิลเพื่อรวบรวมเมล็ดขางพารา และนำมาปลูกในศรีลังกา และเกาะ สิงคโปร์ เขาเดินทางลึกเข้าไปในถิ่น กำเนิดของต้นขางบริเวณที่ราบสูงตา - ปาจอส ระหว่างสาขาของแม่น้ำอะ เมซอน ๒ สาย คือแม่น้ำมาเดอิรา (Rio Madeira) กับแม่น้ำตาปา จอส (Rio Tapajos) ได้เมล็ด ขางฮิเวียมาประมาณ ๗๐,๐๐๐เมล็ด ในปี พ.ศ. ๒๔๑๙ เมื่อนำไปปลูกที่ สวนพฤกษชาติคิวในเดือนมิถุนายน ปรากฏว่าออกเพียงประมาณ ๒,๗๐๐ ต้นเท่านั้น จากจำนวนนี้จึงนำกล้ายางประมาณ ๑,๔๐๐ ต้นส่งลงเรือไป ทดลองปลูกที่ศรีลังกาในเดือนตุลาคม และแบ่งไปปลูกที่สวนพฤกษชาติที่สิงคโปร์อีก ๕๐ ต้น กล่าวว่เมื่อไปถึงสิงคโปร์เหลือเพียง ๕ ต้นและตายหมดสิ้น ในเวลาต่อมา รุ่งขึ้นอีกหนึ่งปีในปีพ.ศ. ๒๔๒๐ จึงได้จัดส่งต้นขางอีก ๒๒ ต้น

จากศรีลังกาไปปลูกแทนรุ่นแรกในสิงคโปร์ ในจำนวนนี้ ๑๓ ต้นนำไปปลูกที่สวนพฤกษ ชาติที่สิงคโปร์อีก ๙ ต้น นำไปปลูกที่กัว ลากังซา ที่โอโบห์ รัฐเปรัก เป็นอันว่าเมล็ด ขางฮิเวียเดินทางจากที่ราบสูงตาปาจอสใน บราซิลเมื่อ พ.ศ. ๒๔๑๙ เป็นระยะทาง ครั้งโลกพอดิมาปลูกในศรีลังกา เมื่อ พ.ศ. ๒๔๑๙ และปลูกในแหลมมลายูใน พ.ศ. ๒๔๒๐ ต้นขางจำนวนนี้เป็นต้นกำเนิดของ สายพันธุ์ขางพาราในภูมิภาคเอเชียในเวลา ต่อมา ดังนั้นต้นขางพาราที่มีอายุมากที่สุดในเอเชีย จึงมีอายุไม่เกิน ๑๐๙ ปี

เหตุการณ์ต่อไปนี้เป็นบันทึกเหตุการณ์ สำคัญเกี่ยวกับประวัติการทดลองปลูกขาง พาราในภาคพื้นเอเชีย โดยริดเลย์ (H.N. Ridley) หัวหน้าสวนพฤกษชาติสิงคโปร์

ผู้ได้ชื่อว่าบิดาแห่งการทำสวนยางพาราที่
ดร.ทริเมน (Dr. Trimen) หัวหน้าสวน
พฤกษชาติศรีลังกาในสมัยนั้น สรุปได้ดังนี้
พ.ศ. ๒๔๑๖ นำเมล็ดยางจากคอลลินส์ไป
ที่สวนพฤกษชาติคิวรุงลอน

พ.ศ. ๒๔๑๙ เดือนมิถุนายน วิกแฮมนำ
เมล็ดยางถึงสวนคิว
เดือนตุลาคมสวนพฤกษชาติ
ศรีลังกาได้รับกล้ายางหลาย
ร้อยต้นเป็นจำนวน๓๘๕กล้า
จากสวนคิวแล้วนำไปปลูกลง
ที่Peradeniya

พ.ศ. ๒๔๒๐ เดือนมิถุนายน กล้ายางรุ่น
แรกเดินทางถึงสิงคโปร์
เดือนตุลาคม ปลูกลง๓ต้น
โดยนายเบอร์ตันที่เปรีด

พ.ศ. ๒๔๒๑-๒๔๒๒ เตรียมพื้นที่ทดลอง
ปลูกลงในพม่า ศรีลังกา
และอินเดีย

พ.ศ. ๒๔๒๓ ต้นยางที่ปลูกที่สวนพฤกษา
ชาติHeneratgoda ประมาณ
๓๐๐ต้นเจริญเติบโต และประ
มาณ๒๐ต้นปลูกที่ Paradeniya
กลับเติบโตไม่สู้ดี

พ.ศ. ๒๔๒๔ เดือนเมษายน ต้นยางที่
Heneratgodaเริ่มออกดอกและ
ให้ผลจำนวนหนึ่ง เป็นครั้ง
แรก ต้นยางที่สิงคโปร์ก็
ออกดอกครั้งแรกเช่นเดียวกัน
(ต้นยางที่ปลูกที่Peradeniya
ยังไม่ออกดอก จนกระทั่ง

ในขณะนั้นชาวยุโรปในมลายูทำไร
กาแฟ เมื่อมีผู้เริ่มปลูกลงพาราที่ประจวบ
กับราคากาแฟในตลาดโลกตกต่ำ จึงเป็น
ส่วนหนึ่งของแรงกระตุ้นที่ทำให้สวนยาง
ขยายตัวออกอย่างรวดเร็ว ดังจะเห็นได้
จากการขายเมล็ดยางได้ถึง๓๒,๐๐๐เมล็ด
ในพ.ศ. ๒๔๔๐ และความต้องการเมล็ด

ยางพาราเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วเกินกำลัง-
ผลิตของสวนยางในสิงคโปร์ จึงต้องส่ง
เมล็ดยางจากศรีลังกาเข้ามาเพิ่มอีก พื้นที่
ปลูกลงเพิ่มจาก๑๐๐ไร่ในปีพ.ศ. ๒๔๓๔
เป็น๕,๐๐๐ไร่ ในปี พ.ศ. ๒๔๔๑ เป็น
๒๕๐,๐๐๐ไร่ในปีพ.ศ. ๒๔๔๔เพราะราคา
ยางในตลาดลอนดอนสูงเป็นประวัติการณ์
อันสืบเนื่องมาจากการประดิษฐ์ยางอัดลม
(ยางใน) โดยดันลอป (John Boyd
Dunlop) ในปีพ.ศ. ๒๔๓๑นั่นเอง ดังจะ
เห็นได้จากราคาขายเพิ่มจาก๒.๓๖เหรียญ
มลายู(สมัยนั้น) ต่อกิโลกรัมในปี ๒๔๔๓
เป็น ๕.๕๕เหรียญในปีพ.ศ. ๒๔๔๔ และ
ขึ้นสูงสุดถึงกิโลกรัมละ๑๒เหรียญในเดือน
สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๕๓ สำหรับราคาขาย
แผ่นรมควันชั้นหนึ่ง(อัตราแลกเปลี่ยนใน
ขณะนั้น ๘.๕๗เหรียญเท่ากับ ๑ ปอนด์
สเตอร์ลิงและข้าวสารราคาโลกกรัมละ ๗
เซนต์) จนถึงพ.ศ. ๒๔๖๐พื้นที่ปลูกลง
ในมลายูมีถึงประมาณ ๔ ล้านไร่ เมื่อต้น
ยาวพาราเหล่านี้ได้ออกกรีดยางได้ทำให้ปริ
มาณยางเพียงพอกับความต้องการของอุตสาหกรรม
ยางในขณะนั้น ราคาขายพารา
จึงตกลงมาเป็นลำดับจาก ๔.๗๐ เหรียญ
ต่อกิโลกรัมในปลายปีพ.ศ. ๒๔๕๓ เป็น
๕.๕๖เหรียญในปีพ.ศ. ๒๔๕๔ และเหลือ
เพียงกิโลกรัมละ ๒เหรียญเท่านั้นในปีพ.ศ.
๒๔๕๖ จนกระทั่งบัดนี้ราคาขายพาราที่ไม่
เคยขึ้นสูงถึงกิโลกรัมละ๑๒เหรียญอีกเลย
พ.ศ. ๒๔๒๗)

พ.ศ. ๒๔๒๔ ดร.ทริเมนขอรับรองให้รัฐ
บาลที่ปกครองศรีลังกาให้ทำ
สวนทดลองปลูกลง ทาง
ตอนใต้ของเกาะ แต่ไม่ปรา
กฏการดำเนินการแต่อย่างใด
เริ่มทดลองกรีดยางเป็นครั้ง
แรกที่ศรีลังกาในเดือนตุลาคม
แรกที่ศรีลังกา ในเดือนตุลาคม
และมีการนำเมล็ดยาง ที่ได้

รุ่นแรกจากสิงคโปร์ไปปลูกที่
กัวลาลังกา รัฐเปรีดและนำ
ไปปลูกในซาลาวัด

พ.ศ. ๒๔๓๐ เก็บเมล็ดยางได้มากในศรี
ลังกา นำไปเพาะในแปลง
เพาะแล้วแจกจ่ายออกไปให้
ทดลองปลูก

พ.ศ. ๒๔๓๐-๒๔๓๑ ส่งเมล็ดยางจากศรี
ลังกา ไปป็นัง สิงคโปร์
เกาะพีจี รัฐควีนแลนด์
บอร์เนียวเหนือ จาไมกา
ชวา และอัฟริกาตะวันออก
ของเยอรมัน

พ.ศ. ๒๔๓๒ เริ่มกรีดยางในสิงคโปร์เป็น
ครั้งแรก

พ.ศ. ๒๔๓๓ มีการนำแผ่นยางดิบออก
แสดงครั้งแรก ในงานแสดง
ผลงานเกษตรที่สิงคโปร์

พ.ศ. ๒๔๓๔ ยางที่ส่งจากสิงคโปร์กลับไป
อังกฤษได้รับรายงานผลว่า
เป็นยางคุณภาพดี

พ.ศ. ๒๔๓๖ แจกจ่ายเมล็ดและกล้ายาง
แก่ เจ้าหน้าที่ของรัฐใน
แหลมมลายู

พ.ศ. ๒๔๓๘ นายคินเดอร์สเลย์ เริ่มทำ
สวนยางแห่งแรก ในแหลม
มลายู (โดยการกระตุ้นและ
ขอรับรองจากริดเลย์ ที่น้อง
สกุลคินเดอร์สเลย์ ได้ปลูกลง
ยางหนึ่งแปลง เนื้อที่ประ
มาณ๑๒ไร่ ในไร่กาแฟของ
เขาที่กะจิง ในเซลังอร์)
นายตันแชยัน (Tan Chay
Yan) ได้รับเมล็ดยางจากริด
เลย์ และแนะนำให้ทดลอง
ปลูก เขาได้ปลูกลงสลั
แถมกับต้นไม้อื่น เป็นเนื้อที่
ประมาณ๑๐๐ไร่ที่บูกิตลินดัง
รัฐมละกา